

Stichting Kinderen van de Zon

Nieuwsbrief december 2024

Land van Ravensteinstraat 31

5402 EH Uden

tel. 06 4441 0007

e-mail: stichting@kinderenvandezon.org

www.kinderenvandezon.org

Geachte lezer, beste donateur,

Bijna loopt het jaar ten einde, een mooi moment om terug te blikken op al het moois dat we dit jaar hebben bereikt. In Ayacucho hebben de kleintjes weer een jaar lang kleuter- en individueel onderwijs gehad. De leerlingen van de koksopleiding hebben met veel emotie hun diploma in ontvangst genomen en onze maatschappelijk werkers en psychologe hebben weer veel kinderen en gezinnen psychosociale ondersteuning geboden.

In Arequipa konden we het appartement van de oudere meisjes van Restaurando Esperanza inrichten. En wat waren we blij dat we ook dit jaar een donatie kregen voor het voortzetten van onze speeltheek! Darwin heeft met mooie resultaten het tweede jaar van zijn studie Rechten afgerond en Claudia Nilda is dolgelukkig dat zij haar studie Psychologie weer heeft kunnen hervatten. De leerlingen van de naaiopleiding hebben vol trots de eindstreep behaald. Mooie resultaten waar we jullie en het Peruaanse team heel dankbaar voor zijn.

Veel leesplezier en bedankt voor jullie warme belangstelling, Marianne Schepers.

Hola, ik ben Mili. Ik praat nu al met mijn vriendinnetjes in het opvanghuis over Kerstmis. Het kerstfeest is een heel fijn en belangrijk feest, want op die dag vieren we de geboorte van het kindje Jezus in het opvanghuis. De afgelopen maanden hebben we Profesora Mery meegewerkt met het haken van heel veel kerstboompjes. Profesora Marianne heeft ons uitgelegd dat deze kerstboompjes voor jullie zijn, omdat we dankzij jullie hulp iedere dag naar ons opvanghuis kunnen komen. Ik vind het zo jammer dat jullie niet kunnen zien welke boompjes ik gehaakt heb. Daarom heb ik stiekem één boompje helemaal groen gemaakt, zodat jullie weten dat die van mij is. Ik wens jullie een Feliz Navidad en ik hoop dat jullie mijn boompje mooi vinden. En ik hoop ook dat God jullie zegent. Dikke kerstknuffel van Mili.

Na gedane arbeid is het goed rusten ☺.

Terugblik op 2024

(door Marianne, voorzitter)

Lieve donateurs,

Het einde van het jaar is in zicht en dat is altijd een mooi moment om terug te kijken. Graag wil ik jullie allen intens bedanken voor jullie trouwe steun, waardoor wij vele kansarme kinderen in Ayacucho en Arequipa kansrijker kunnen maken. Zonder jullie steun zouden onze Peruaanse leerkrachten er niet voor de kinderen en moeders kunnen zijn en zouden zij geen nieuwe projecten kunnen creëren. Zonder jullie steun zouden de kinderen deze warme plek niet hebben waar ze eten krijgen, onderwijs, workshops; waar ze zich kunnen uitleven, kunnen spelen en kind kunnen zijn in een veilige omgeving; gelukkig kunnen zijn; waar ze worden opgevangen en begeleid door volwassenen, die ze kunnen vertrouwen en waar ze een veilige band mee kunnen opbouwen. Zonder jullie steun zou Kinderen van de Zon haar projecten niet kunnen voortzetten en zouden we niet kunnen blijven nadenken over de toekomst van al die kinderen die onze steun zo dringend nodig hebben. En zonder jullie steun zouden wij niet kunnen dromen, want alleen dankzij jullie hulp worden onze dromen werkelijkheid. Jullie geven ons de kracht en de energie die we nodig hebben om vooruit te komen en waardoor we niet alleen ons werk maar ook onze kinderen en onszelf verder kunnen ontwikkelen.

Velen van jullie steunen ons werk al vanaf het eerste uur. Enkele donateurs hebben zich zelfs verbonden voor een periode van 5 jaren. Dit levert een belastingvoordeel op. Hier ben ik ontzettend blij mee, zeker gezien het feit dat het aantal donaties ieder jaar terugloopt. Zonder iemand tekort te willen doen, benoem ik een paar bijzondere donaties, die we dit jaar hebben ontvangen. Ontroerend

zijn de donaties van lieve mensen, die bij een speciale gelegenheid geen persoonlijke cadeautjes maar een donatie voor Kinderen van de Zon hebben gevraagd. Het is hartverwarmend dat mensen voor hun overlijden de wens uitspreken bij hun uitvaart i.p.v. bloemen een donatie voor onze Peruaanse snottebellekes te willen. Het raakt me dat zij hierdoor met het einde van hun leven een nieuw leven schenken aan kansarme jongeren, een nieuwe toekomst. En dankzij een mooie gift kunnen we onze kinderen een kerstmaal bieden. Dat wordt beslist weer een Zalig Kerstfeest voor de kinderen.

Wat was ik blij dat ik ook dit jaar weer de helft van de opbrengst van de sponsorloop van Basischool 't Mulderke kreeg! Het is prachtig om te zien hoe de kinderen zich inzetten en vol overgave rondjes rennen rond de school, zodat ook hun Peruaanse leeftijdsgenootjes naar school kunnen gaan. Onderwijs voor Onderwijs, mooier kan het niet! Verder krijgen we al vele jaren een bijdrage van een winkel met tweedehandse kleding. Tevens kregen we een prachtige donatie voor de inrichting van het Begeleid Wonen Project van de meisjes van Restaurando Esperanza. Dankzij de warme steun van velen konden we ook dit jaar een koksopleiding bieden en een naaiopleiding aan kansarme jongeren en alleenstaande moeders.

Daarbij vind ik het bijzonder dat ik regelmatig het levensverhaal van onze kinderen mag delen tijdens speciale gelegenheden. Dit zijn voor ons allemaal prachtige geschenkjes uit de hemel! We zijn trots op het mooie werk, dat we dankzij jullie steun kunnen doen. En zeker ook trots op de warme samenwerking met Flor en Frédérique en de Peruaanse teams.

In deze nieuwsbrief lezen jullie de bijzondere verhalen van onze Peruaanse collega's in het veld. Zij zetten zich met hart en ziel in om de wereld van onze Peruaanse kinderen, jongeren en gezinnen een stukje mooier te maken. Tevens delen onze leerlingen hun ervaringen met jullie. We danken jullie uit de grond van ons hart. Met jullie steun zien we het nieuwe jaar vol vertrouwen tegemoet.

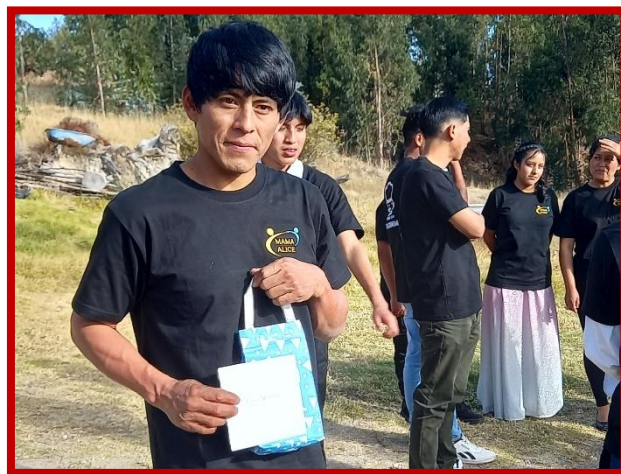
Bedankbrief koksleerling Jhonatan

Allereerst wil ik jullie heel hartelijk bedanken voor jullie steun, die ik via Marianne ontvang. Zonder jullie steun had ik mijn koksopleiding niet kunnen afmaken. Marianne heeft me het hele jaar met raad en daad bijgestaan en als ik het even niet meer zag zitten sprak ze me altijd moed in. Wat ben ik haar dankbaar dat zij mijn grote zorgen met jullie gedeeld heeft, want hierdoor hebben jullie mij de laatste 4 maanden financieel geholpen, zodat ik mijn zoontjes de steun kon blijven geven die ze verdienen en ik mijn vakopleiding kon afmaken. Ik ben jullie heel dankbaar voor jullie vertrouwen in mij. Dat vind ik heel bijzonder, zeker ook omdat jullie mij niet kennen. Dankzij jullie heb ik mijn opleiding kunnen voltooien en dit zal ik nooit vergeten!

Steeds als ik het moeilijk had of het even niet meer zag zitten zei Marianne tegen mij dat ik aan de toekomst van mijn kinderen moest denken. En toen ze in mei weer terugging naar Nederland gaf ze me nog veel goede raad en liet ze me beloven dat ik mijn vakopleiding zou afmaken. En dat heb ik gedaan! De dag van het afstuderen was een prachtige dag. Ik had een kostuum, met overhemd en stropdas aangetrokken. De burgemeesters van Ayacucho en van Quinoa en de Rotary Club waren ook gekomen en alle leerlingen hadden

familieleden, een partner of een vriend of vriendin meegenomen. Nog nooit ben ik zo trots op mezelf geweest! Mijn broer en zus waren ook gekomen en toen mijn broer mij feliciteerde met mijn diploma en Kinderen van de Zon bedankte voor haar steun, zag ik dat hij zelfs een beetje geëmotioneerd werd. Dat had ik nog nooit gezien en dat raakte me. En van Marianne kreeg ik een mooie kaart en een cadeautje, dat zij voor haar vertrek uit Peru hier al had achtergelaten. Alle medestudenten kwamen om me heen staan en ik heb de felicitaties van Marianne hardop voorgelezen. Iedereen was blij voor mij en ik heb me nog nooit zo gelukkig gevoeld.

Na ons afstuderen zijn we allen onze eigen weg gegaan. Ik zal mijn medestudenten, de leerkrachten en Zoila, de maatschappelijk werkster, missen. Daags na mijn afstuderen ben ik aan mijn nieuwe baan begonnen als kok in Restaurant La Cumbre in Vilcas Huamán. Hier komen veel toeristen en het is altijd druk in het restaurant. Ik werk graag hard en heb het heel goed naar mijn zin hier. Maar het meest mooie vind ik dat ik me nu nooit meer zorgen hoeft te maken of ik wel een goede vader voor mijn zoontjes kan zijn, want ik kan nu van mijn eigen verdiensten de kosten van hun levensonderhoud betalen. Ik dank jullie nogmaals uit de grond van mijn hart voor jullie steun en hoop dat ik eens een lekker gerecht voor jullie kan koken in het restaurant hier in Vilcas Huamán.

Een warme omhelzing, *Jhonatan*.

Kerst met Roger *(leerling Hogar de Cristo)*

Mijn naam is Roger Llaque en ik ben 13 jaar. Ik woon samen met mijn moeder, mijn grote broer

van 15 jaar en mijn kleine broertje van 4 jaar. In de maand december vieren we het kerstfeest en ik wil graag aan jullie vertellen hoe we kerst bij mij thuis vieren en in het opvanghuis.

Kerst bij mij thuis

Bij mij thuis vieren we nooit Kerst, noch op Kerstavond noch op Eerste Kerstdag. Voor mijn broers en voor mij zijn het dagen zoals elke andere dag. Mijn moeder werkt als poetsvrouw in een restaurant. Op Kerstavond komt ze pas heel laat 's avonds terug naar huis, omdat het erg druk in het restaurant is en ze veel werk heeft. Daarom spelen mijn broers en ik tot heel laat en als we midden in de nacht wakker worden gaan we even naar buiten om naar het vuurwerk te kijken dat heel ver weg in de stad wordt afgestoken. We versieren het huis niet en zetten geen kerststal of kerstboom en in ons huis zie je niet dat het Kerstmis is. Op Eerste Kerstdag doen we overdag ook niets speciaals, het is gewoon een dag als altijd. We hebben dan al vakantie en we hoeven niet naar school, dus we blijven gewoon thuis. Mijn moeder gaat naar haar werk en als er eten in huis is voor de lunch maken we iets te eten voor onszelf klaar. En mijn broer en ik passen op ons kleine broertje en spelen met hem. Ook al hebben we thuis geen Kerst, heb ik toch een fijne Kerst, maar dat vertel ik jullie dadelijk.

Kerst in het opvanghuis

Nu ga ik jullie vertellen waarom ik toch een fijne Kerst heb, want we vieren wel Kerst in ons opvanghuis. Al begin december versieren alle kinderen, samen met de leerkrachten, vrijwilligers en stagiaires het opvanghuis, de lokalen en de patio's. We maken kerstversieringen van gerecyclede materialen en kerstkaarten. We zetten de kerststal en de kerstboom en we beginnen ook met repeteren

van het kerstverhaal, wat we 22 december opvoeren. We leren en oefenen kerstliedjes en de kleintjes maken verlanglijstjes, die ze in de boom hangen.

Tijdens de maand december hebben we veel activiteiten. Soms krijgen we ook een kerstcadeautje en komt de kerstman kerstverhaaltjes en sprookjes vertellen. In het opvanghuis maken ze lekkere dingen klaar om te eten en omdat we in deze tijd vanwege de zomervakantie geen huiswerk meer hebben kunnen we spelen. We helpen de profesoras met het bakken van kerstkoekjes en gaan allemaal samen de kerststal bewonderen, die ze in het politiebureau van San Juan de Dios hebben opgebouwd en die erg groot is. Ik geniet van al deze dingen. De vrijwilligsters die ons wekelijks komen helpen met het douchen maken soms een leuk cadeautje voor ons en zij nodigen ons ook uit om hele lekkere toetjes te eten, die we alleen op deze dag eten. Op de 22e, vlak voor Kerstavond, krijgen we een warm kerstdiner op de 1e patio van het opvanghuis en de tafels zijn dan mooi versierd met kersttafelkleden. Voor dit kerstdiner bereiden de profesoras altijd een heerlijk gerecht en we eten ook een echt toetje. Na het kerstdiner ruimen we de tafels af en maken we de patio opnieuw in orde en helpen de profesoras de kinderen, die het kerstverhaal opvoeren, met het aantrekken van hun kostuums. Degenen die zingen staan aan de zijkant en elk kind dat optreedt zegt de tekst die bij zijn rol in het kerstverhaal hoort. We moeten stiekem wel lachen om hoe degene kijkt die de ezel of de koe voorstelt of wanneer ze door de zeenuwen een fout maken of hun tekst zijn vergeten. Na afloop van het kerstverhaal eten we paneton en krijgen we warme chocolade.

Onze moeders komen op 23 december naar het opvanghuis en dan krijgen zij ook warme chocolademelk en paneton en de profesoras geven hen een kerstpakket met etenswaren en een hele kip, die we thuis kunnen klaarmaken om op Kerstavond of op Eerste Kerstdag op te eten en dat delen we dan met ons gezin. Mama maakt de kip altijd op 23 december al klaar, omdat we geen koelkast hebben en ze zegt dat hij dan nog lekker vers is. Ik vind Kerstmis in het opvanghuis echt leuk. Er zijn zoveel activiteiten, we zijn samen en krijgen misschien weer een cadeautje, we eten lekkere dingen, het voelt alsof we al die dagen op een feest zijn. Ik vind het zo mooi om het opvanghuis versierd te zien, je voelt dat het Kerstmis is, ik heb een geweldige tijd en ik ben gelukkig. En daarom vind ik Kerst echt fijn, ook thuis, ook al vieren we daar geen Kerst. Ik wens jullie Feliz Navidad y Próspero Año Nuevo. Roger

Bedankbrief van Jennifer (afgestudeerd leerling naaiopleiding)

Mijn naam is Jennifer Gaby Bellido Huamana, ik ben 20 jaar en al vanaf dat ik een klein kind was ben ik doofstom. Ik woon alleen met mijn moeder, omdat mijn ouders gescheiden zijn. Mijn moeder heeft me ooit verteld dat ze verliefd werd op mijn vader en in die tijd echt gelukkig was met hem. Ze realiseerde zich dat ik niet hoorde dankzij een mevrouw, die me aansprak toen ik klein was. Ik reageerde niet op haar vraag en toen namen mijn ouders me mee naar een arts. In het ziekenhuis werd gediagnosticeerd dat ik niet kon horen en niet kon spreken. Mijn moeder zei dat ze heel verdrietig was bij het horen van deze diagnose en dat ze niet wist wat ze moest doen toen ze dit slechte nieuws hoorde. Mijn ouders probeerden me te helpen, maar toen zij hoorden dat ik geopereerd zou

moeten worden in het buitenland en dat dit een vermogen zou gaan kosten werd het voor hen te moeilijk. Deze kans konden ze mij niet bieden en ik denk dat dit de reden was dat mijn vader begon te gokken en te drinken en de relatie tussen mijn ouders stuk liep. Daarna begon mijn moeder een nieuw leven met haar nieuwe partner en kreeg ze mijn zus. Mijn zus is mijn beste vriendin, ze leerde gebarentaal om met mij te kunnen communiceren en we praten veel samen, hoewel we soms ook ruzie maken. Daarna werd mijn broertje geboren, die het syndroom van Down heeft. Ik denk dat het voor mijn moeder heel zwaar is om een zoontje met Down te hebben en een dochter die doofstom is. Ook zie ik dat mijn moeder het niet altijd gemakkelijk heeft met haar nieuwe partner, omdat hij veel drinkt en ze ziet dat ik me daar enorm aan erger. Wat waren mijn moeder en ik blij toen we via mijn tante hoorden van de mogelijkheid dat ik een naaiopleiding zou kunnen gaan volgen bij Hogar de Cristo!

Dit was voor het eerst in mijn leven dat ik voelde dat er misschien ook voor mij een toekomst is weggelegd. De naaiopleiding was al twee maanden aan de gang, maar toch kreeg ik de kans om me bij deze groep aan te sluiten. De naaiopleiding heeft mijn leven veranderd. Het volgen van de lessen en het samenzijn met mijn medeleerlingen heeft van mij een heel gelukkig mens gemaakt. In eerste instantie was het heel moeilijk voor mijn medeleerlingen om contact met mij te maken. Ik voelde me verloren en zag dat zij zich onzeker en bang voelden ten opzichte van mij en daardoor trok ook ik me terug uit de groep. Toch wist ik dat ik alles op alles moest gaan zetten om van deze vakopleiding een succes te maken, omdat het voor mensen zoals ik heel gecompliceerd is om een baan te vinden die past bij mijn mogelijkheden en

behoefden. Ik realiseerde me heel goed dat dit de kans van mijn leven was. Dat was het moment waarop ik me, met de hulp van de maatschappelijk werkster en de naaierares Ana, begon te geven en me aanpaste. Ik leerde de groep enkele universele handgebaren, waardoor we samen konden lachen. Aan de andere kant was de groep vol bewondering voor mij, dat ik de naaimachine zo snel leerde bedienen en dat was het moment waarop ze mij in bescherming namen, me in hun armen slokten en ik hen.

Vroeger heb ik er wel eens over nagedacht om een koksopleiding te volgen, als ik ooit daarvoor het geld zou hebben. Ik heb thuis wel eens gekookt maar kon weinig experimenteren in de keuken, omdat we vaak geen geld hebben om eten te kopen en als we eten kunnen kopen zijn het vaak dezelfde producten. Ik werk graag met mijn handen en daarom is nu het maken van kleding heel belangrijk voor me en ik vind het heel leuk om te doen. Volgens de leraren kan ik heel goed naaien en daar ben ik heel blij om. Deze naaiopleiding is het mooiste wat me ooit is overkomen. Ik heb me altijd een last gevoeld voor alles en iedereen en ik ben dan ook ontzettend dankbaar dat ook ik nu een eigen toekomst ga krijgen.

Sinds kort heb ik ook een vriend, maar ik weet nog niet veel over hem, want we leren elkaar net pas een beetje kennen. Hij is ook doofstom en soms gaan we uit eten of naar de bioscoop, bijna altijd in het gezelschap van mijn zus. Het leven heeft me in veel dingen verrast. Ik moet eerlijk bekennen, dat ik eronder geleden heb dat ik doofstom ben en dat ik me hierdoor anders voel dan andere mensen. Maar mijn moeder zegt dat God een doel voor me heeft in mijn leven. Er zijn veel nare dingen met me gebeurd. Mijn moeder heeft

een keertje een heel duur hoortoestel voor me gekocht, in de hoop dat ik dan toch wat zou kunnen horen, maar dat werd onderweg naar school door een man uit mijn oren gerukt. En een andere keer had ik een hele nare ervaring met een jongen en sindsdien draag ik hele wijde kleren om niet gekwetst te worden.

Ik heb op verschillende scholen voor kinderen met hetzelfde probleem als ik gezeten, maar ik heb bijna niets geleerd. Daarom heb ik veel moeite met lezen, maar ook dat ben ik nu aan het leren. Ik hou ervan om veel met mijn handen te werken en na deze naaiopleiding weet ik dat het me gaat lukken om een eigen naaiatelier te starten en dat ons gezin hierdoor een beter leven zal krijgen. We kunnen en moeten allemaal ons steentje bijdragen en wat ben ik trots dat ook ik dit nu kan! Vorige week was de diploma-uitreiking. Wat een spannende dag! Alle leerlingen moesten hun zelfgemaakte kleding showen op de catwalk en hun ervaringen delen met de genodigden. Ook ik! Ik vond het geweldig dat mijn lerares Gebarentaal naar het opvanghuis was gekomen om mijn woorden te delen met het publiek. Ik kon het niet geloven toen zij de woorden van Flor voor mij in gebarentaal vertaalde, dat ik als beste leerling van dit studiejaar een naaimachine had gewonnen. Toen ik dit hoorde moest ik eerst heel hard lachen van geluk en daarna werd ik ook een beetje emotioneerd. Mijn droom is nu om een eigen naaiatelier te openen samen met Natalia en Jovita. En Maryori en ik hebben gevraagd of we in het Productiecentrum van Hogar de Cristo mogen komen werken, omdat we op die manier nog veel meer kunnen leren van dit prachtige vak.

Lieve allemaal, ik hou heel veel van mijn familie en ben dankbaar dat ik in het opvanghuis nóg een

familie vond. We hebben elkaar gesteund om deze vakopleiding goed te voltooien en ik vond het heel leuk om met hen te leren en te lachen. Ik voel me nu veel sterker en besluitvaardiger dan voor de opleiding en wil dan ook Marianne en alle mensen in Nederland, die deze opleiding voor mij mogelijk hebben gemaakt, uit de grond van mijn hart bedanken. Hiermee heb ik niet alleen een beroep kunnen leren, maar heb ik meer vertrouwen in mensen gekregen en mooie vriendschappen opgebouwd. Ik zie de toekomst met vertrouwen tegemoet. Muchas gracias,
Jennifer.

Ervaringen Profesora Consuelo

(leerkracht Speeltheek van Hogar de Cristo)

Graag wil ik me in deze brief aan jullie voorstellen en mijn ervaringen als leerkracht in de speeltheek met jullie delen. Mijn naam is Consuelo Vilca Alpaca, ik ben onderwijzeres van beroep. Al meer dan 15 jaar werk ik 's ochtends op een basisschool in de stad Arequipa en inmiddels werk ik bijna 3 jaar 's middags in het opvanghuis Hogar de Cristo. Ik ben een heel actief persoon en ik heb altijd wel iets om handen. Ik vind het heel leuk om met kinderen te werken en contact met hen te hebben, bij ze te zijn en ze les te geven. En in het weekend geef ik logopedie-lessen aan twee kleine meisjes en ondersteun ik mijn zus in haar restaurant. Ik ben de gelukkige moeder van 2 kinderen en heb mijn kinderen alleen grootgebracht. Mijn dochter is getrouwd en heeft twee kinderen en mijn zoon heeft dit jaar de universiteit afgerond. Ik geniet intens van mijn kleinkinderen en hoop eens ook net zo te genieten van de kleinkinderen die mijn zoon mij hopelijk zal geven. Ik hoop dat ik de energie blijf houden die ik nu heb, zodat ik door kan gaan met alle activiteiten die ik graag doe.

Dankzij jullie steun heeft Kinderen van de Zon in ons opvanghuis een speeltheek kunnen realiseren. Voor mij was het een prachtige ervaring om in de speeltheek te mogen gaan werken, omdat ik al spelend met de kinderen een nauwere band met hen opbouw dan in de bibliotheek, waar ik voorheen huiswerkbegeleiding aan de kinderen gaf. Het is heerlijk om hen te zien genieten van hun speelpaleis, want iedere dag spelen ze met zoveel enthousiasme in hun speeltheek alsof het hun laatste dag is. Het is een prachtige fase van de kindertijd, om zo intens te kunnen genieten van kleine dingen en om vreugde en gebeurtenissen vol enthousiasme te kunnen delen, zoals wanneer ze tijdens het spelen met het keukentje vertellen dat ze later als ze groot zijn chef-kok willen worden of hun eigen boerderij willen hebben. En andere kinderen vertellen met stralende oogjes dat ze later huizen willen gaan bouwen. De kinderen reageren met zoveel enthousiasme en het is mooi om te zien dat alles hen nog zo gemakkelijk lijkt, dat ze denken dat huizen bouwen net zo gemakkelijk is als het bouwen van een toren met blokken uit hun blokkendoos.

Ik geniet ervan als ik met de kinderen speel, teken, zing en dans. De dagen zijn altijd te kort. Het samen spelen en activiteiten bedenken met de kinderen helpt me ook om elk kind beter te leren kennen, om naar hun grote en kleine zorgen te luisteren, om te weten te komen wat ze thuis, bij hun familie, op school en in het opvanghuis meemaken, zodat de maatschappelijk werkster Lupe of Nancy, de psychologe, hen daar waar nodig kunnen ondersteunen. Het is voor mij elke dag een nieuwe uitdaging, om alle spelregels van de spellen te leren kennen en om het doel en de regels van elk spel aan de kinderen te kunnen uitleggen. Het stimuleert mij om mijn verbeelding weer te

gebruiken, zoals toen ik zelf nog een kind was; om samen met de kinderen een toneelstuk op te voeren; een door hen gemaakte maaltijd op te eten in hun keukentje; of zogenaamd de boodschappen met de meisjes te gaan doen op de markt; hun moeder, dochter of de buurvrouw te spelen; een huis of een kasteel te bouwen; of mijn creativiteit te ontwikkelen bij het ontwerpen van nieuwe kostuums of spelletjes met de jongens.

Alle kinderen over de hele wereld spelen. Kind en spel zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Ze spelen omdat ze het leuk vinden. Je kunt spel zien als een soort taal waar kinderen zich mee leren uitdrukken en waar ze de wereld mee leren begrijpen. Dit lokaal is dan ook een grote aanwinst voor onze kinderen waarin ze, na een drukke schooldag hun problemen of zorgen kunnen loslaten en echt even kind kunnen zijn. Het is hun eigen favoriete ruimte geworden, waar zij met andere kinderen van hun leeftijd kunnen samenspelen. Spelen is goed voor hun sociale ontwikkeling. Al spelend leren ze rekening met elkaar te houden, speelgoed te delen, op elkaar te wachten en zich aan te passen aan de groep. Kinderen spelen ook graag rolspelletjes. Ze nemen allerlei sociale rollen op zich en leren zich te verplaatsen in een ander. Ook oefenen en herhalen kinderen sociaal gedrag. Zo raken ze vertrouwd met groepsnormen. Het is ook goed voor hun leerontwikkeling, want tijdens het spelen leert een kind en slaat de nieuwe informatie in zich op. Dit gebeurt vaak onbewust, maar wordt in een latere fase vaak bewust gebruikt. Het bevordert hun motorische- en emotionele ontwikkeling, want door met speelgoed te spelen ervaart het kind verschillende emoties zoals blijheid, boosheid, angst, jaloezie en verlangen en al deze emoties kunnen door het kind worden geuit tijdens het spelen. Het kind kan bijvoorbeeld zijn

boosheid uiten in het spel zonder dat hij meteen gaat slaan.

En naast dit alles is het geweldig dat de kinderen elke dag heel snel klaar zijn met hun huiswerk, zodat ze kunnen gaan spelen in de speeltheek. Voor hen is dat hun grootste beloning, en voor mij is het pure winst om tijdens hun spelletjes de interactie te zien tussen gelijken, dat ze leren delen, hun eigen regels bepalen, elkaar leren hoe ze moeten spelen en dat ze leren van hun fouten. Als ik deelneem aan de spelletjes met hen en als ik een spel win, komen ze de volgende dag voor een herkansing om van hun profesora te kunnen winnen.

Ik heb gedurende de jaren dat ik nu in de speeltheek werk gezien hoe de kinderen zijn gegroeid tijdens hun verblijf in dit lokaal. Zoals Mauricio, die in het begin weinig tolerantie had als hij verloor en daar boos om werd, terwijl het nu voor hem al veel makkelijker is om te accepteren dat je niet altijd kunt winnen in het leven. Mauricio is echt mijn rechterhand geworden in het lokaal en helpt me orde te scheppen in het opruimen en bewaren van de spelletjes en hij helpt ook kinderen als hij ziet dat zij nog moeten leren niet boos te worden als ze verloren hebben. En het raakt me iedere keer weer als ik zie hoe Farire ervan geniet om in het keukentje zogenaamd thee in de kopjes te serveren, en onze beursstudenten, andere teamleden of kinderen uitnodigt om bij haar een lekker toetje of maaltijd te komen eten. Of als ze hen uitnodigt om op bezoek te komen in het door haar ontworpen huis. Het emotioneert me als ze dan vol trots de gasten uitnodigt om onder de douche te gaan of naar het toilet, dingen die ze zelf thuis niet heeft. En net als thuis neemt ze als 6-jarige ook in onze speeltheek haar rol van moeder en vrouw serieus, al heeft ze de leeftijd voor spel en

onbezorgdheid. En wat vult het mij met trots als ik naar Thiago luister, hoe zijn woordenschat door het spelen in onze speeltheek is verbeterd! De eerste maanden was het moeilijk om te begrijpen wat hij wilde en nu begrijpt eindelijk iedereen alles wat hij zegt. Door met de andere kinderen te spelen werd hij gemotiveerd om zijn uitspraak te verbeteren, zodat ook hij aan de spelletjes kan deelnemen.

De speeltheek gaf mij de kans om met de kinderen de belangrijkste van hun natuurlijke activiteiten te delen, het spelen. Hierdoor kreeg ik een band met elk van hen, het gaf me de kans om van hen te leren en stelde me in staat om op een natuurlijke, vrije en vrijwillige manier deel uit te mogen maken van het leven van elk kind. Ik geniet van mijn werk en van alle mogelijkheden en leermomenten die ik in dit lokaal ervaar. Mede namens alle kinderen wens ik jullie vanuit hun speeltheek een Feliz Navidad en Próspero Año Nuevo. *Profesora Consuelo.*

Bedankbrief van Claudia Nilda *(Opvanghuis Restaurando Esperanza)*

Lieve allemaal,

Hallo, ik ben Claudia en ik ben blij dat ik jullie een brief kan schrijven, want het is al een tijdje geleden dat ik mijn ervaringen met jullie heb gedeeld in de nieuwsbrief van Marianne. Hopelijk gaat alles goed met jullie en met het werk van Kinderen van de Zon in Nederland.

Graag wil ik jullie in deze brief vertellen hoe het mij de afgelopen maanden is vergaan. De maand juli was een beetje vermoeiend en stressvol, omdat de eindopdrachten en projecten eraan kwamen. De meeste van mijn opdrachten waren in groepen, andere waren gewoon individuele

examens. Wat betreft het groepswerk, zoals bijvoorbeeld in het vak Creativiteit, heb ik het heel goed gedaan, omdat ik dit vak samen met mijn klasgenoten hebben kunnen afronden en we een goed eindproject hebben gepresenteerd.

In het vak Construcción de Pruebas was ik een beetje middelmatig, omdat we het niet goed samen gecoördineerd kregen en we een meningsverschil hadden. Maar uiteindelijk is het ons gelukt om het met onze docent op te lossen. We hebben een goed eindwerkstuk kunnen presenteren. Tot slot ging het vak Organisatie niet zo goed, omdat we niet veel kennis hadden van deze materie; het was te ingewikkeld en we hadden heel weinig informatie, omdat we geen face-to-face of virtuele docent hadden. Ik wil dan ook dit vak gaan herkansen, om een beter cijfer te behalen en meer kennis over het vak te verkrijgen.

Wat de andere vakken betreft waren het gewoon eindexamens, met vragen uit de colleges in het algemeen. Ik was een beetje nerveus bij het maken van de examens, omdat ik graag zo goed mogelijke resultaten wil behalen. Tijdens het eerste semester van 2024 heb ik het gemiddeld gedaan, maar ik wil betere resultaten gaan behalen in het nieuwe semester van augustus tot eind december. Ik merk aan mezelf dat ik persoonlijk gezien nog steeds een beetje gevoelig en gestrest ben door de nieuwe levensfase die ik doormaak. Ik moet nog steeds wennen aan het feit dat ik alleen woon met mijn 90-jarige vader en dat ik alleen, naast mijn studie en mijn werk, de verantwoordelijkheid over hem draag. Maar ik denk dat dat bij het leven hoort.

Tijdens de vakantie kwam mijn zus Rosa met haar kleintjes bij ons logeren. Wat vonden mijn vader

en ik dat fijn! Het was ontzettend gezellig om een week samen te zijn. Samen zijn we naar het dorp gereisd waar mijn moeder begraven ligt om haar graf te bezoeken. Mijn moeder overleed toen ik 4 jaar was en zeker nu ik alleen voor mijn vader zorg mis ik haar heel erg. Het was fijn om met mijn zus herinneringen op te halen aan vroeger. Ik was het veertiende kind thuis en de jongste en samen met al mijn broers en zussen zorgden we van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat voor de lama's, schapen en koeien van mijn vader. Ik herinner me dat we op vrijdag uren naar de markt moesten lopen om inkopen te doen, want er waren geen bussen en auto's. En wat waren mijn broers en ik blij als mijn vader yoghurt voor ons kocht, want daar waren we dol op. Het ophalen van herinneringen doet ons niet alleen lachen, maar ook huilen, want het haalt ook oude wonden open door alles wat we hebben meegemaakt. We hebben bij het graf van mijn moeder bloemen en een krans gelegd en daarna hebben we met de familie gepraat over alle overleden mensen, zoals mijn opa's en oma's, die naast mijn moeder begraven liggen. Ook al is mijn moeder er al niet meer vanaf dat ik een klein meisje was, denk ik nog steeds aan haar. Ik draag haar altijd bij me in mijn hart. Onlangs was ik jarig en ik heb dat samen met mijn vader gevierd. Het was geen uitbundig feest, maar het belangrijkste voor mij was dat ik samen was met mijn vader waar ik veel van hou. Ik voelde me erg gelukkig en ben God dankbaar, dat hij me weer een nieuw levensjaar heeft gegeven.

Tot slot wil ik jullie, mede namens mijn vader, bedanken voor jullie steun aan mij. Moge God jullie zegenen. Ik hou heel veel van jullie allemaal. Ik zal mijn uiterste best doen om ook dit semester met goede resultaten af te ronden. Mede namens

mijn vader wens ik jullie een Gelukkig Kerstfeest en een Voorspoedig Nieuwjaar.
Een warme omhelzing, *Claudia Nilda*.

Bedankbrief Darwin (beursstudent Hogar de Cristo)

Zoals altijd is het een genoegen om jullie weer te begroeten. De tijd is voorbijgevlogen sinds de laatste keer dat ik jullie een brief schreef. Ik hoop dat jullie in goede gezondheid verkeren en ik wens jou, Marianne, veel succes met je werk om steun te bieden aan de kinderen van Hogar de Cristo en andere projecten met kwetsbare kinderen. Ik wil jullie graag vertellen dat ik de 5e cyclus van de mooie Rechtenstudie op een positieve manier heb afgerond aan de Nationale Universiteit van San Agustín de Arequipa, de UNSA. Graag wil ik jullie vertellen hoe het eerste deel van het derde jaar van mijn studie Rechten is verlopen.

We begonnen het semester in april en precies voor aanvang van het nieuwe studiejaar kreeg ik mijn nieuwe bril. Met jullie financiële steun kon ik deze betalen en het is een grote hulp voor mij. Ik wilde dit in de eerste plaats met jullie delen, omdat dit heel belangrijk voor mijn studie is. Zonder goed zicht zou ik mijn professionele plannen niet kunnen voortzetten, zeker niet bij een beroepsrichting als de studie Rechten, die zo nauw verbonden is met lezen. Dit semester heb ik dankzij Kinderen van de Zon weer 8 loopbaanvakken kunnen volgen en heb ik de beste cijfers tot nu toe gehaald, omdat ik mijn weg in deze studie en op de universiteit heb gevonden. Hiermee heb ik mijn doel bereikt, omdat het laat zien dat ik op de goede weg zit. Ik zal proberen dit niveau vol te houden of te verbeteren en nieuwe doelen na te streven. Daarnaast kosten ook de buitenschoolse

activiteiten die ik op de universiteit doe veel tijd, zoals de verplichte sportworkshops en mijn actieve muzikale deelname aan de universiteitsband San Agustín. Ik woon bijna op de universiteit, want ik studeer 's ochtends en een deel van de middagen, maak mijn huiswerk tot de avond valt en repeteer in de universiteitsband tot 21.00 uur 's avonds. Ik ga alleen naar huis om te slapen, om de volgende dag dezelfde routine te hervatten, zonder te vergeten huiswerkbegeleiding te bieden aan de kinderen van Hogar de Cristo.

Op sociaal gebied heb ik nieuwe vrienden ontmoet in de rechtenfaculteit, in de sportworkshops en in de universiteitsband en heb ik mijn verdriet over vriendschappen, die ik in het verleden heb verloren, kunnen loslaten. Voorheen kende ik alleen mensen uit de sociale wetenschappen en de literatuur. Nu ken ik ook mensen uit de technische- en biomedische wetenschappen. Dat is voor mij een grote stap voorwaarts, want vroeger was ik een beetje asociaal in het ontmoeten van mensen, omdat ik leefde vanuit het principe dat ieder mens fout is totdat het tegendeel bewezen is. Maar nu ben ik socialer, sluit ik mezelf niet meer af en sta ik open voor het ontmoeten van nieuwe mensen. Zonder erbij na te denken stel ik mezelf open voor de wereld en voor andere manieren van denken en geniet ik van het mooie universiteitsleven binnen en buiten de collegezalen.

Voor mij is het ook een grote steun dat ik dankzij de steun van de Universiteit en Kinderen van de Zon driemaal daags in de universiteitskantine van de UNSA kan eten, aangezien ik van 's morgens vroeg tot 's avonds laat op de universiteit ben. De universiteit biedt deze kans aan kwetsbare mensen of aan degenen die dit het hardst nodig hebben. De enige voorwaarden om deze steun te

behouden zijn, dat ik alle vakken haal, dat ik geen lessen verzuim en dat ik stipt op tijd het wekelijkse bedrag betaal dat mij in rekening wordt gebracht.

Nadat ik in april was begonnen met de lessen, slaagde ik voor de casting om deel uit te mogen maken van de officiële universiteitsband. Ik heb erg leuke ervaringen opgedaan zowel tijdens de repetities als tijdens presentaties op de universiteit. Maar ook met het vertegenwoordigen van de UNSA tijdens verschillende wedstrijden in Arequipa en in het zuiden van Peru. Het was fijn dat ik al een beetje gitaar kon spelen, waardoor ik de muziekstukken gemakkelijker leer. Het is een eer om mijn universiteit te mogen vertegenwoordigen en muziek te spelen en te zingen uit mijn thuisland, waar ik geboren ben en wat ook mijn identiteit versterkt met mijn stad en mijn universiteit. Eind mei en begin juni werden de eerste tussentijdse examens gehouden. Ik merk dat Burgerlijk Recht echt mijn ding is. Dat motiveert mij om door te gaan en mezelf te voeden met meer juridische kennis. Het was ongetwijfeld een mooi semester, waarin carrièrevakken werden behandeld, die allemaal erg belangrijk zijn en nieuwe kennis geven om me verder te ontwikkelen in de mooie en interessante wereld van het Recht. En zo eindigde mijn 5e academische cyclus met nieuwe kennis, nieuwe vrienden, nieuwe ervaringen en vooral goede cijfers. Wat zijn de jaren snel voorbijgegaan sinds het schrijven van mijn eerste verslag, uffff! Als de tijd zo snel blijft gaan ben ik afgestudeerd voordat ik er erg in heb en ben ik een professional die ons volk en de meeste kwetsbare mensen kan steunen. In de tussentijd blijf ik hard doorwerken. Ik vertelde jullie al dat gedurende het hele semester mijn colleges 's-ochtends plaatsvonden en 's-middags en 's-avonds volgde ik mijn

workshops en de repetities van de band. En in het weekend verkoop ik snoepjes bij het busstation, om mijn moeder financieel te steunen. Ik weet niet hoe ik zo'n zware academische en buitenschoolse belasting heb overleefd, maar het heeft me veel gebracht en daar ben ik blij mee.

In de maand augustus wordt hier in Arequipa het ontstaan van de stad gevierd, waardoor er veel feesten zijn. Er zijn allerlei soorten wedstrijden, optochten, theatervoorstellingen als eerbetoon aan Arequipa en de universiteitsband is niet achtergebleven. We hebben met de band veel gerepeteerd om deel te nemen aan de traditionele nationale- en internationale bijeenkomsten. We eindigden op de 3e plaats en namen ook deel aan het theater, de parade en aan de grote traditionele nacht van San Lázaro, een wijk waar duizenden mensen samenkomen om de band te zien en waar we een concert gaven. Het was een erg leuke en unieke ervaring om voor duizenden mensen te spelen en te zingen. Toen brak de belangrijkste dag van Arequipa aan en werden we uitgenodigd om deel te nemen aan de grote optocht voor de verjaardag van onze stad, waar de UNSA met al haar officiële artistieke gezelschappen door alle straten paradeerden. Duizenden mensen stonden langs de route en gaven ons applaus en water. Ik vertel jullie dit allemaal omdat dit de eerste keer was dat ik hieraan met een groep deelnam. Ik was nog nooit zelf als toeschouwer hierbij aanwezig geweest.

Er wordt gezegd dat elke Arequipeño minstens één keer in zijn leven deel moet uitmaken van een artistieke groep, die een eerbetoon biedt aan zijn land. Ik heb nu een van mijn missies als Arequipeño vervuld en dat is geweldig. Diezelfde avond, na onze deelname aan de optocht in Arequipa,

reisden we naar de heroïsche stad Tacna aan de grens met Chili. Hier vertegenwoordigden we de universiteit van Arequipa tijdens de internationale bijeenkomst van bands voor de 50e verjaardag van de band van de Universiteit van Tacna. We maakten kennis met de campus van die universiteit en de prachtige stad Tacna. Ze financierden alle kosten van onze deelname en ons verblijf van twee dagen in Tacna. We gaven een presentatie in het Gemeentelijk Theater, het Civic Centre, de belangrijkste wijken en we ontmoetten veel mensen van nationale universiteiten zoals die uit Puno en Ayacucho, en studenten van internationale universiteiten zoals o.a. uit Chili en Bolivia. Het was een mooie ervaring om zo ver van huis muziek uit Arequipa te zingen.

Zo eindigden mijn studie- en artistieke- en culturele activiteiten aan de universiteit in dit 5e semester van mijn rechtenstudie, die ik met veel plezier met jullie gedeeld heb. Zoals jullie kunnen zien in mijn verhaal is mijn gemoedsrust veranderd. Ik voel me emotioneel veel stabiel en ik ben niet langer verdrietig over wat er om me heen gebeurd is. Het is waar wat men zegt, dat na een strenge winter het altijd weer lente wordt. Het lot heeft me mensen ontnomen waar ik veel van hield, maar nu geeft het me veel voldoening om nieuwe mensen te ontmoeten, professioneel en artistiek te groeien. Misschien laat ik mijn gevoel nog niet altijd genoeg zien, maar deze regels die ik aan jullie schrijf zijn zeer oprecht en komen recht uit mijn hart. Nu neem ik, met een heel dankbaar gevoel voor jullie steun, afscheid van jullie. Zoals ik al zei in mijn vorige verslag is het zaadje, dat ik 3 jaar geleden dankzij jullie kon zaaien, in dit land aan de voet van de vulkaan Misti, vandaag al aan het groeien en geeft het zijn eerste scheuten en bladeren. Het zal blijven

groeien tot het vruchten draagt die voedsel zullen zijn voor de arme mensen met honger naar gerechtigheid. Ik hoop dat jullie in goede gezondheid verkeren en als God het wil hoop ik dat we elkaar snel weer ontmoeten. Ik neem afscheid van jullie met een dikke knuffel op afstand en wens jullie veel zegeningen en succes in jullie leven. *Darwin Bellido.*

Bedankbrief Katya

(namens meisjes Restaurando Esperanza)

Lieve Zuster Marianne en donateurs, ik hoop dat alles goed gaat met jullie. Ik voel me gelukkig en bevoorrecht dat ik, mede namens mijn 'zusjes', de kans krijg om jullie een brief te schrijven. Allereerst wil ik jullie zeggen dat ik heel dankbaar ben dat ik jou, Marianne, heb leren kennen en zeker ook dank voor je onvoorwaardelijke steun en grote hart vol liefde voor al mijn zusjes hier in huis. Wat zijn mijn oudere zusjes en ik gelukkig met de nieuwe mogelijkheid die jullie ons hebben geboden, dat we door de inrichting van ons appartement een nieuw begeleid zelfstandig leven kunnen gaan opbouwen! Maar zeker ook dank voor jullie steun wat betreft de workshops en onze danslessen en het allerbelangrijkste, het onderwijs, want dankzij de kans op scholing kunnen wij het komende jaar gaan studeren en onze doelen en dromen gaan realiseren.

Enerzijds ben ik erg opgewonden. Het idee om onafhankelijk te worden en op mezelf te gaan wonen is zowel fijn als spannend. Mijn eigen ruimte hebben, zelf beslissingen nemen en de uitdagingen aangaan zal moeilijk zijn, zoals Profesora Flor al zei. Maar we zullen er een les uit leren waar we ons hele leven profijt van zullen hebben. Dit is een belangrijke stap in onze persoonlijke groei en ik ben bang en nerveus om te ontdekken

hoe ons leven er in dit hoofdstuk uit zal zien. Anderzijds kan ik het echter niet helpen dat ik ook een zekere droefheid voel bij het verlaten van het tehuis, dat vanaf mijn zwangerschap voor mij en mijn zoontje heeft gezorgd, en bij het afscheid van alle meisjes die ik hier in huis heb leren kennen. Ik heb veel mooie herinneringen, die ik niet nooit zal vergeten.

Ik wil van de gelegenheid gebruik maken enkele van mijn doelen en aspiraties met jullie te delen. Vanaf het moment dat we de nieuwe kans kregen geboden om zelfstandig te gaan wonen ben ik gaan kijken welke stappen ik hiervoor moet gaan zetten om mijn doelen te bereiken. Ik voel me aangetrokken tot de studie Rechten, omdat ik graag mensen wil gaan helpen die hulp nodig hebben en om mijn baby een goed leven te geven. Als hobby lees ik graag interessante boeken, die me een andere realiteit geven, een andere wereld, waar ik nieuwe ervaringen opdoe die ik kan toepassen in mijn eigen leven. Het laatste half jaar bereiden Flor en Marianne mij en mijn oudere zusjes voor op ons nieuwe leven in ons eigen appartement. Ik heb zelf het gevoel dat het in het begin moeilijk zal zijn, maar dat ik naarmate de tijd verstrijkt gewend zal raken aan deze nieuwe fase in mijn leven als volwassene.

Ik wil zeker deze kans ook benutten om mijn zoontje de kansen te bieden die ik nooit gehad heb. Hij heet Samuel en is 3 jaar oud, hij is intelligent en niet alleen voor mezelf maar zeker ook voor hem wil ik vooruitkomen in het leven. Maar soms ben ik ook nerveus en bang voor een zelfstandig leven en voor wat me te wachten staat, omdat ik een nieuwe fase in mijn leven ga ontdekken en ervaren, namelijk onafhankelijkheid. Ik zal mijn eigen beslissingen moeten nemen, waardoor

ik zowel positieve als negatieve lessen zal leren. En ik zal ervaringen en nieuwe herinneringen opdoen, waardoor ik volwassen zal worden. Maar ik zal van mijn fouten leren, ik zal vooruitkomen en ik zal het beste van mezelf geven door een volhardend meisje te zijn. Dankzij de gesprekken met Zuster Marianne en Flor, heb ik me kunnen oriënteren en mijn zelfstandige leven kunnen plannen.

Ik ben Kinderen van de Zon erg dankbaar voor het feit dat we zelfstandig kunnen gaan wonen en voor het geld dat de donateurs doneerden om meubels, televisie, bedden en badkamer-, keuken- en wasapparatuur te kunnen kopen voor de inrichting van ons appartement. Niet alleen voor Samuel en mij, maar ook voor de andere meisjes die hun middelbare school gaan afmaken en een carrière gaan opbouwen. Ik ben erg benieuwd hoe het zal zijn om met de andere volwassen meisjes in de flat te wonen. Echt, er zijn niet genoeg woorden om uit te drukken hoe dankbaar ik ben. Jullie vrijgevigheid en steun betekenen zoveel voor mij en ik ben jullie echt dankbaar voor alles wat jullie voor elk van mijn zussen hebben gedaan en hopelijk nog zullen doen.

Ik neem afscheid in de hoop dat ik je in maart weer zie, Marianne. Namens al mijn zusjes wens ik jullie veel zegeningen toe, jullie zullen altijd in onze harten zijn en vergeet niet dat we elke dag met liefde voor jou en je familie bidden. Een Zalig Kerstfeest en een Voorspoedig Nieuwjaar.

Een warme omhelzing,

Katya, Maribel, Beatriz en Candy.

Kerstwens van Diana

(door Diana, Restaurando Esperanza)

Mijn naam is Diana Valdivia, ik ben 36 jaar en administratieve kracht van het gezinsvervangend tehuis Restaurando Esperanza. Officieel werk ik sinds twee jaar in dit opvanghuis, maar al op zeer jonge leeftijd bezocht ik samen met mijn moeder Sandra opvanghuizen en hielp ik haar bij het werk met de meisjes van ons tehuis. Voorheen werkte ik als bedrijfskundige in de mijnbouw. Ik had daar een goede baan en een hoog salaris. Ik had een perfect leven, maar zonder het te beseffen verwaarloosde ik het belangrijkste in mijn leven, mijn dochtertje Emilia. Ik begon me zorgen over haar gedrag te maken, omdat ik merkte dat ze niet de woordenschat had van een meisje van 2 jaar.

Daarom nam ik haar mee naar een kinder-neuroloog en die vertelde me dat ze Autisme heeft. Ik had het gevoel dat de wereld verging. Maar na verloop van tijd kwam ik meer over deze ontwikkelingsstoornis te weten en realiseerde ik me dat mijn dochter mijn steun heel hard nodig heeft en dat zij veel belangrijker voor me is dan die geweldige baan en dat goede salaris. Ik besloot er voortaan als een echte moeder voor haar te zijn, haar te stimuleren en haar naar de nodige controles en therapieën te brengen. Ik ging terugkijken in de tijd en voelde opnieuw dat het gelukkigste moment van mijn leven het moment was dat ik een baby verwachtte. God koos mij om voor haar te zorgen en voor mij is mijn dochter Emilia gewoon perfect. Sindsdien is het voor mij duidelijk, ik ben een alleenstaande moeder van een prachtig klein meisje dat nu 5 jaar oud is. Door haar autisme heeft ze problemen met haar gedrag en de sociale communicatie, maar ik weet inmiddels dat met veel geduld haar situatie zal verbeteren. Het werk in ons gezinsvervangend tehuis heeft niet alleen mij maar ook Emilia veel gebracht. Door het samenzijn met de meisjes wordt niet alleen mijn kleine meid socialer, maar ook de kleintjes in het huis. We leren hen begrip te hebben voor elkaar

en dat we allemaal verschillend zijn, maar dat we ondanks dat elkaar moeten respecteren, helpen en van elkaar moeten houden. Na de kerstdagen komt het hele team bij elkaar om de voortgang van elk meisje te evalueren. Het vervult ons altijd met liefde en dankbaarheid om de kleine prestaties van elk van onze meisjes te zien. Het is echt een geschenk uit de hemel om te zien hoe met onze steun hun fysieke- en emotionele wonden, maar vooral hun geestelijke wonden, helen.

Zeker als ik kijk naar 2 jonge meisjes in ons huis, Maria Jesus en Katya. Kort nadat zij in ons opvanghuis kwamen wonen kregen zij op 11- en 12-jarige leeftijd een baby. We hebben veel met hen gepraat, de psychologe heeft met hen gewerkt en met de steun van Kinderen van de Zon konden zij deelnemen aan de workshops en de danslessen. De dansworkshop heeft hen beetje bij beetje geholpen om zelfvertrouwen te krijgen en dankzij de educatieve ondersteuning die ze hebben zijn ze in staat geweest om mee te kunnen komen met het niveau van hun klasgenootjes en op een correcte manier te leren spreken en communiceren. Beide meisjes waren heel bang, teruggetrokken en

durfden nauwelijks iets te zeggen. Het is een klein kerstwonder dat ze inmiddels, hoe jong zij ook zijn, van hun kinderen houden en als echte moedertjes voor hen zorgen, ze zijn veranderd in open en vrolijke meiden, die genieten van het samen-zijn met hun kinderen en de andere meisjes in het huis.

Net als Sonia, die in ons huis op 15-jarige leeftijd moeder werd van haar zoontje Luigi. Sonia is inmiddels afgestudeerd, woont zelfstandig en zorgt dit jaar als pilot eenmaal per maand een weekend voor haar zoontje. We hebben deze meisjes hoop gegeven en een toekomst voor hen en hun kinderen. Dat is voor mij het ware kerstgevoel! Het is onze missie om de geestelijke wonden van elk meisje dat aan ons huis wordt toevertrouwd, en dat slachtoffer is van seksueel misbruik, fysiek- en psychologisch geweld, en materiële armoede, te helen. Ons doel is om elk beschadigd meisje een veilig thuis te bieden in ons huis, in de hoop dat zij met onze liefde en aandacht een betere toekomst krijgen en dat ze opgroeien tot evenwichtige vrouwen met een toekomst. Ons werk is niet gemakkelijk, want het omvat niet alleen onze steun aan deze meisjes bij alle pijn en verdriet die met zich meedragen, maar ook de alomvattende zorg, zoals eten, gezondheid, onderwijs, kleding en recreatie. Zoals ook de vorming van waarden zoals solidariteit, loyaliteit, eerlijkheid, verantwoordelijkheid, menselijkheid, waardigheid, autonomie en het ontwikkelen van hun gevoel van eigenwaarde en liefde voor de ander. Met de steun van Kinderen van de Zon willen we hun ontwikkelingsmogelijkheden en levensomstandigheden verbeteren en door middel van de workshops hen de nodige handvatten bieden om hen in staat stellen zich te ontwikkelen tot vrouwen met rechten en plichten. Daarom hebben onze meisjes niet

alleen onze steun maar ook die van jullie nodig, om een optimale ontwikkeling te bereiken.

Met Kerstmis zijn onze harten gevuld met vreugde en dankbaarheid en wordt er weer hoop in onze harten geboren. De wetenschap dat jullie ons blijven helpen moedigt ons aan en sterkt ons om door te gaan met de missie die onze dierbare oprichter Rick ons heeft nagelaten. Zijn lessen en zijn werk zullen we nooit vergeten en we zullen Rick altijd blijven herinneren. Hij was niet alleen een heel belangrijk persoon voor onze meisjes en het team, maar zeker ook voor mij. Hij was als een vader voor mij, een vader die ik nooit gehad heb en die me altijd adviseerde en me hielp om een goed mens te zijn. Hij is in mei 2023 overleden aan alvleesklierkanker en hij heeft niet alleen bij mij, maar ook bij ruim 200 Peruaanse pleegdochters een groot gemis achtergelaten. We weten dat hij vanuit de hemel naar ons lacht, elke keer als we erin slagen om de geestelijke wonden van onze meisjes te helen. Dat is wat Kerstmis voor ons betekent. In deze brief willen we onze dankbaarheid betuigen aan Marianne, de Stichting Kinderen van de Zon en alle donateurs voor alle steun die jullie ons ook dit jaar uit liefde weer hebben gegeven. Namens alle meisjes en het team wens ik jullie allen een warme Kerst toe en we vragen God jullie gezinnen, families en gezondheid te zegenen.

Diana

Slotwoord Marianne

Bijna is het Kerst. In de donkerste tijd van het jaar vieren we het feest van het licht, van hoop en liefde. Kerst staat symbool voor samen zijn, familie, liefde, warmte en vrede op aarde en hoe zouden we dit vreugdevolle feest aan onze Peruaanse kinderen kunnen bieden zonder jullie steun? Er zijn zoveel redenen waarom ik jullie als donateurs

zo graag wil bedanken, want zonder jullie steun zouden wij al dit moois niet kunnen beleven.

Dankzij jullie donaties kunnen wij een wanhopige moeder helpen, of er gewoonweg voor haar en haar kinderen zijn. Kunnen we een kind dagelijks in ons opvanghuis liefde, veiligheid, steun, warmte en bescherming bieden; kan hij gewoon kind kan zijn en hebben ook wij een lach op ons gezicht als hij verdrietig naar ons opvanghuis komt maar met een stralende lach op zijn gezichtje weer naar huis gaat. En als er iets misgaat, en hij troost en een arm om zijn schouder zoekt, kan hij in de armen van een teamlid uithuilen.

Mede namens het Peruaanse team, de kinderen en het bestuur van Kinderen van de Zon wens ik jullie een Gelukkig Kerstfeest en een Zonnig Nieuwjaar.

¡Muchas gracias! *Marianne.*

Ik hoop intens dat deze nieuwsbrief voor u opnieuw aanleiding is om Kinderen van de Zon te steunen. Graag ontvang ik uw bijdrage op:

IBAN: NL74 INGB 0009 2334 76

Ten name van

**Stichting Kinderen van de Zon,
Land van Ravensteinstraat 31, Uden.**

Heel veel dank voor uw belangstelling en steun. Mede namens het bestuur wens ik u fijne feestdagen en een voorspoedig 2025.

Marianne Schepers-van Weert